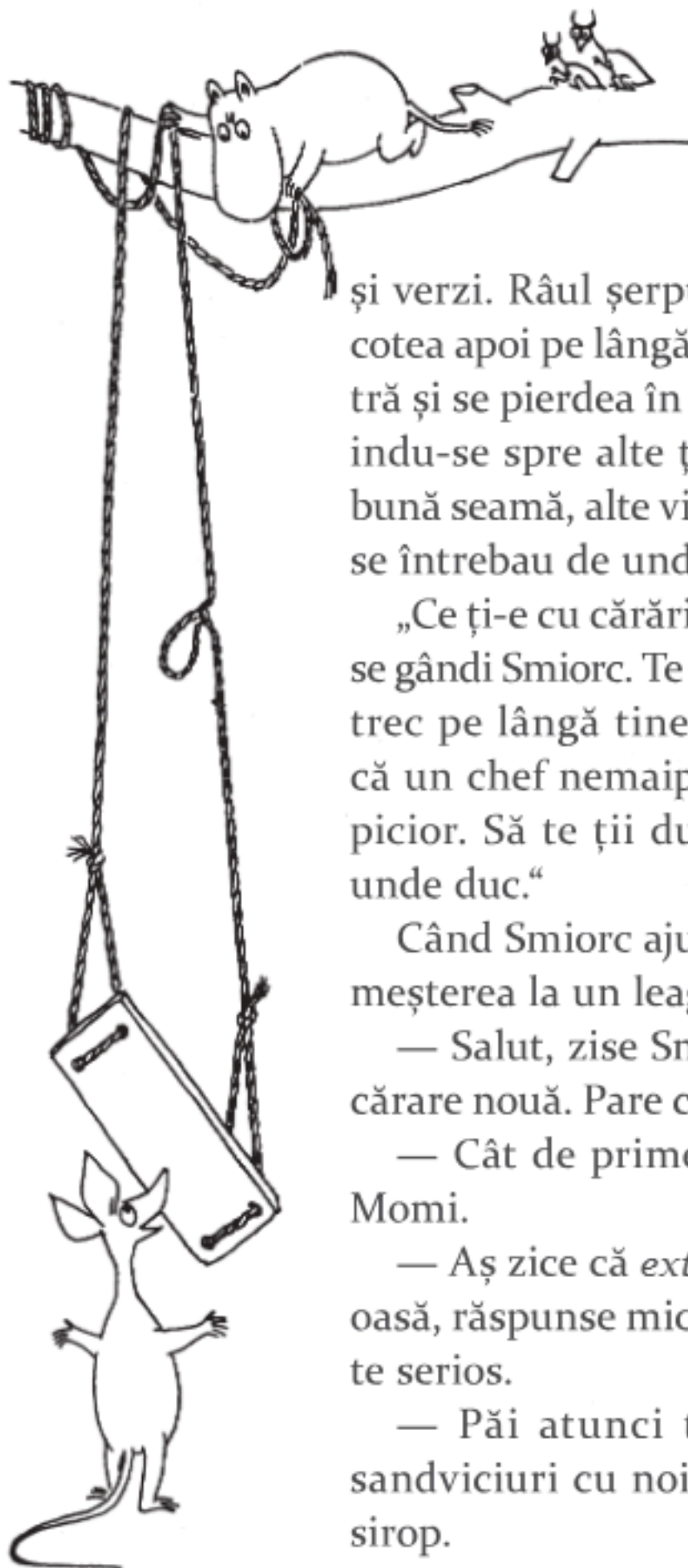


Într-o dimineață, aceeași în care Momita terminase de construit podul peste râu, micuțul Smiorc făcu o descoperire. Găsi un drumeag pe care nu-l mai văzuse până atunci, ce șerpuia ascuns între umbrele verzi ale pădurii. Rămase pironit în loc, uitându-se gânditor la cărare.

„Ia să-i spun lui Momi, își zise el. Să vedem ce-i cu drumul ăsta, că eu, de unul singur, nu mă duc.“ Smiorc așeză două rămurele în cruce ca să poată găsi din nou cărarea. După aceea plecă grăbit spre casă, țopăind cât îl țineau picioarele.

Valea în care locuiau era uimitor de frumoasă, plină de găze vesele și copaci înalți



și verzi. Râul șerpuia printre lunci, cotea apoi pe lângă momicasa albastră și se pierdea în depărtare, unduindu-se spre alte ținuturi unde, de bună seamă, alte viețuitoare mititele se întrebau de unde vine.

„Ce ți-e cu cărările și râurile astea, se gândi Smiorc. Te uiți așa la ele cum trec pe lângă tine și odată te apucă un chef nemaipomenit s-o iei la picior. Să te ții după ele și să vezi unde duc.“

Când Smiorc ajunsese acasă, Momi meșterea la un leagăn.

— Salut, zise Smiorc. Am găsit o cărare nouă. Pare cam primejdioasă!

— Cât de primejdioasă? întrebă Momi.

— Aș zice că *extrem* de primejdioasă, răspunse micuțul Smiorc foarte serios.

— Păi atunci trebuie să luăm sandviciuri cu noi, spuse Momi. Și sirop.

Se duse la fereastra bucătăriei și spuse:

— Auzi, mama, astăzi nu mâncăm acasă.

— Bine, dragul meu, zise Momimama.

Mama le puse într-un coș sandviciuri, o lăbuță plină de caramele dintr-un borcan, două mere din alt borcan, patru cârnăciori rămași de cu o seară înainte și sirop deja pregătit, căci avea mereu o sticlă la îndemână pe raftul de deasupra plitei.

— Ce de bunătați! spuse Momi. Pe curând, mama! Ne întoarcem când ne-om întoarce.

— Drum bun! le ură mama.

Momi și Smiorc o luară prin grădină, peste pajiști, apoi în sus către culmea dealului, până la marginea pădurii întunecate în care nu intraseră niciodată. Ajunși acolo, puseră coșul jos și se uitară în vale. Momicasa se vedea ca un punctuleț albastru, iar râul cât o panglică subțire și verde. Leagănul nu se vedea nicăieri.

— Așa departe de casă n-ai fost tu niciodată, spuse micuțul Smiorc. Doar eu am fost, singur-singurel! Hai să-ți arăt cărarea pe care am găsit-o.

Smiorc începu să scormonească ici și colo, să adulmece și să miroasă în jur, se uită la

soare și câte și mai câte, până când găsi ce căuta:

— Aici e! Am găsit-o! Ei, ce zici? Nu-i așa că pare periculoasă? Ia-o tu înainte.

Momi intră cu grijă în întunericul verde. În jurul lor se făcu o tăcere de mormânt.

— Trebuie să fii cu ochii în patru, șopti Smiorc.

— Nu pot să fiu cu ei nici în două deodată, i-o întoarse Momi. N-ai decât să te uiți tu în urma noastră!

— Nu, nu vreau să mă uit înapoi! spuse Smiorc temător. Mai bine să văd primejdia venind din față decât să mă prindă din urmă. Treaba ta, dar, dacă se întâmplă ceva, tu ești de vină!

— Păi atunci n-ai decât să mergi în fața mea, spuse Momi.



— Nu vreau nici în față! țipă Smiorc. N-ar fi mai bine să mergem unul lângă celălalt?

Așa că merșeră mai departe alături, ținându-se aproape unul de celălalt, afundându-se și mai adânc în pădurea din ce în ce mai verde și mai întunecoasă. Drumul mai întâi urcă, apoi coborî, apoi se tot îngustă până când se pierdu sub un covor de mușchi și ferigi.

— Orice drum duce undeva. Ceva e anapoda... Nu se poate să se termine așa, deodată, spuse Momi și făcu câțiva pași pe covorul de mușchi.

— Dacă nu mai găsim drumul spre casă? șopti Smiorc.

— Taci un pic, zise Momi. Tu n-auzi nimic?

Undeva departe, dincolo de copaci, se auzea un foșnet slab. Mai făcu vreo câțiva pași, ridică nasul și adulmecă. Adierea era umedă și mirosea plăcut.

— E marea! strigă Momi și alergă de îndată într-acolo, căci scăldatul în mare era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult pe lume.

— Staa! țipă Smiorc. Nu mă lăsa singur!

Dar Momi nu se opri până când nu ajunsese la țărmul mării. Se așeză solemn pe nisip și privi



îndelung valurile înspumate care se spărgeau de mal unul câte unul. După o vreme, Smiorc ieși și el din pădure, se așeză pe nisip lângă Momi și spuse:

— Ai fugit de lângă mine. M-ai lăsat singur în primejdie!

— M-am bucurat așa de mult când am simțit mirosul mării. Cunosc bine valea noastră și râul, și munții, dar nu știam că avem și mare. Uită-te și tu ce valuri!

— Par reci și furioase, spuse Smiorc. Dacă te cufunzi în ele, te uzi, dacă plutești pe ele, ți se face rău.

— Dar ție nu-ți place să te scufunzi? întrebă Momi mirat. Poți cu ochii deschiși?

— Pot, dar nu vreau! răspunse Smiorc.

Momi se ridică și se îndreptă spre apă.



— N-ai decât, dar, dacă se întâmplă ceva, tu ești de vină! țipă Smiorc. Cine știe peste ce poți să dai acolo, pe fundul mării!

Însă Momi se și aruncase într-un val mare, străveziu în lumina soarelui. La început, văzu doar balonașe verzi de lumină. Coborî mai adânc și întâlni păduri de alge ce se unduiau ușurel pe nisip, împodobite cu scoici roz

pe dinăuntru și albe pe dinafară. Pe măsură ce se scufunda, lumina cea verde se stingea și apa se întuneca, până când Momi nu mai văzu nimic, decât o gaură neagră ce părea fără fund. Atunci se întoarse și se aruncă într-un alt val care îl purtă înapoi la mal, unde îl găsi pe Smiorc strigând după ajutor.

— Credeam că te-ai înecat, zise Smiorc, sau că te-a mâncat vreun rechin! Ce mă făceam fără tine?

— Nu fi prostuț! zise Momi. Sunt obișnuit cu marea. Pe când înotam acolo, în adâncuri, mi-a venit o idee. O idee foarte bună chiar, dar e secret.

— Cât de mare e secretul ăsta? Mare cât să juri „hăurile să mă înghită, o vorbă de voi zice“? Momi încuviință.

— Hăurile să mă înghită, o vorbă de voi zice, începu Smiorc să turuie. Vulturii să-mi ciugulească oasele uscate și să nu mai mănânc niciodată înghețată de nu păzesc secretul ăsta cu prețul vieții mele. Haide, acum spune-mi!

— Mă fac culegător de perle și o să-mi ascund perlele într-o cutie, spuse Momi. Uite, toate pietrele albe sunt perle. Toate pietrele foarte albe și foarte rotunde.